

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/3/2025
Identifikačné číslo spisu:	2216000010
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Dušan Krč-Šebera
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2216000010.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a členov senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Szabóa v trestnej veci obvineného G. L. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 25. februára 2026 v Bratislave, o dovolaní obvineného G. L. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 20. septembra 2022, sp. zn. 5To/42/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného G. L. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Dunajská Streda (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 23. januára 2019, sp. zn. 0T/7/2016 uznal obvineného G. L. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) za vinného z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

-dňa 15.01.2016 v čase okolo 16.00 hod. v meste N., Y. XXX/XX, okres K. D., neoprávnene vnikli na riadne oplotený a uzamknutý dvor rodinného domu, ktorého majiteľom je S. C., nar. XX.XX.XXXX tým spôsobom, že bez jeho súhlasu a vedomia V. L. a ml. K. L. doposiaľ nezisteným spôsobom prekonali riadne uzamknuté oplotenie do uvedeného rodinného domu, ktorého účelom je zabrániť neoprávnenému vniknutiu a tak sa dostali na dvor, následne vošli do riadne obývaného rodinného domu, do spálne, pričom V. L. odcudzil 1 ks pečatný prsteň zo žltého kovu a ml. K. L. pozoroval pri dverách, a vtedy boli prichytení majiteľom S. C., ktorý ich vyzval, aby odišli, vtedy došlo k fyzickému kontaktu, kedy V. L. uderil poškodeného S. C. do oblasti tváre, následne poškodený S. C. v obave o svoje zdravie odbehol, po čom V. L. a ml. K. L. začali utekať smerom k plotu, ktorým je ohradený rodinný dom a ušli na Y. ulicu, kde ich čakal vodič G. L. v osobnom motorovom vozidle zn. Škoda Fabia, EČ:J., na ktorom následne ušli, pričom krádežou spôsobili škodu vo výške 450,- Eur podľa udania poškodeného.

Okresný súd obvinenému G. L. neuložil trest, pretože podľa § 44 Trestného zákona, vzhľadom na právoplatný rozsudok Okresného súdu Levice z 10. decembra 2018, sp. zn. 4T/112/12, upustil u neho

od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona.

Obvineného V. L. okresný súd podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Dunajská streda č.1Pv/31/16, ktorou bol skutok právne kvalifikovaný ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods.1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom v rozsudku, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obvinený V. L..

Proti výroku o treste rozsudku okresného súdu týkajúceho sa obvineného G. L., podal odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda (ďalej tiež „prokurátor“), pričom na jeho podklade Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 28. novembra 2019, č. k. 5To/115/2019-305, podľa § 321 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného poriadku, zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a v spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Po opätovnom prejednaní tejto trestnej veci Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom z 22. septembra 2021, sp. zn. OT/7/2016 podľa §194 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 51 ods. 1 Trestného zákona, uložil obvinenému trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov, pri súčasnom uložení probačného dohľadu nad správaním obvineného v skúšobnej dobe. Podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona mu výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov. Súčasne okresný súd podľa § 51 ods. 4 písm. h), písm. k) Trestného zákona, uložil obvinenému povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu, zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa uchádzať preukázateľne o zamestnanie.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie prokurátor a na jeho základe krajský súd rozsudkom z 20. septembra 2022, sp. zn. 5To/42/2022, podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, zrušil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a podľa § 166 Trestného poriadku obvinenému, ktorý bol uznaný rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda z 23. januára 2019, č. k. OT/7/2016-279 za vinného z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, uložil podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Proti vyššie uvedenému rozsudku krajského súdu podal obvinený prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Ladislava Pongrácza vo svoj prospech dovolanie, a to z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i), písm. h) Trestného poriadku. V dovolaní po rekapitulácii priebehu základného trestného konania, namietal bez bližšej argumentácie, že v jeho prípade majú byť splnené podmienky pre uloženie súhrnného trestu podľa § 41 Trestného zákona, resp. upustenia od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona, keďže „uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody po 6-tich rokoch od spáchania skutku má byť „nezákonné, neľudské a kruté“. Obvinený počas trestného konania sa nachádzal v nie zanedbateľnej miere vo väzení v Rakúskej republike a odmietal jeho vydanie do Slovenskej republiky na podklade európskeho zatýkacieho rozkazu (pozn. dovolacieho súdu). Obvinený má za to, že v jeho trestnej veci malo byť porušené hmotnoprávne ustanovenie § 42 Trestného zákona, a tak mal byť naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ako aj mal obvinenému byť uložený trest mimo trestnej sadzby v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Obvinený z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu vo výroku o treste, zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušované rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak zrušením stratili podklad a okresnému súdu prikázal, aby jeho vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa písomne vyjadril prokurátor, ktorý uviedol, že v danom prípade nie sú splnené podmienky pre uloženie súhrnného trestu obvinenému podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona a v tej súvislosti poukázal na okamih spáchania skutku vo veci dovolania, ktorý bol spáchaný až po vyhlásení odsudzujúceho rozhodnutia, a to trestného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky z 29. novembra 2012, sp. zn. 3T/202/2012. Vzhľadom na uvedené prokurátor navrhol, aby dovolací súd odmietol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože ním uvádzané vady zjavné nezakladajú dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Trestného poriadku.

Obvinený a ani jeho obhajca k vyjadreniu prokurátora do konania nariadeného neverejného zasadnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, písomnú repliku nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že dovolateľ pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd následne zistil, že v prípade dovolania obvineného G. L. je zrejmé, že nie sú naplnené ním uplatnené dôvody dovolania, a preto jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/7/2020). Zároveň dovolacie konanie ako mimoriadne opravné konanie proti už právoplatným rozhodnutiam súdov má viaceré špecifické podmienky ako povinné zastúpenie obvineného obhajcom v tomto konaní (§ 373 ods. 2 Trestného poriadku), oprávnenie podať dovolanie (s výnimkou ministra spravodlivosti) len ak bolo aj využité zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (viď bližšie § 372 ods. 1 Trestného poriadku) a povinnosť namietat okolnosti známe už v pôvodnom konaní (viď bližšie § 371 ods. 4 Trestného poriadku).

Zároveň platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, väd a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu príslušného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku.

Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014). Taktiež treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Inými slovami povedané, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom, a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018). Výššie citované ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorá prináleží iba ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky.

Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete rozsudku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové (viď aj R/57/2007-II, S/3/2011, R/7/2011).

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou odvolacieho konania.

Pokiaľ obvinený v dovolaní namietal nesprávne použitie ustanovení o súhrnnom treste (§ 42 a nasl. Trestného zákona), tak uvedenú chybu možno vo všeobecnej rovine v zmysle judikatúry dovolacieho súdu podriaďovať pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (pozri R 5/2011). S ohľadom na konkrétne okolnosti trestnej veci obvineného však nemožno mať za to, že boli porušené ustanovenia § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, a teda nemožno prijať argument obvineného, že mu mal byť v jeho trestnej veci uložený súhrnný trest. V posudzovanej trestnej veci sa 15. januára 2016 obvinený dopustil prečinu porušovania domovej slobody v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže vo forme spolupáchateľstva. Viac trestných činov je v súbehu len pokiaľ medzi spáchaním časovo prvého z nich a časovo posledného z nich, nebol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci - aj keď neprávoplatný rozsudok, resp. trestný rozkaz za nejaký iný trestný čin. Trestné činy spáchané po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku, resp. trestného rozkazu do doby nadobudnutia jeho právoplatnosti je nutné posúdiť ako recidívu (pozri R 8/1974-II). Právoplatným rozsudkom Okresného súdu Levice z 10. decembra 2018, sp. zn. 4T/112/2012 pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, bol obvinenému G. L. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, pričom bol zrušený výrok o treste právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky z 29. novembra 2012, sp. zn. 3T/202/2012, ktorý bol obvinenému G. L. doručený do vlastných rúk 06. decembra 2012. Ak bol

obvinenému uložený súhrnný trest v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona (predtým podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 01. januára 2006) a neskôr je ďalším rozsudkom uznaný za vinného z trestného činu, spáchaným po vyhlásení prvého rozsudku a pred vyhlásením rozsudku, ktorým mu bol uložený súhrnný trest, nejedná sa v prípade posledného odsúdenia o súbeh trestných činov, ktorý je nutným predpokladom uloženia súhrnného trestu, ale sa jedná o recidívu, takže je nutné uložiť samostatný trest (viď R 34/1965). V trestnej veci obvineného G. L. je z hľadiska úvah o uložení alebo neuložení súhrnného trestu, rozhodujúci okamih doručenia právoplatného trestného rozkazu obvinenému do vlastných rúk vo veci vedenej Okresným súdom Nové Zámky, sp. zn. 3T/202/2012, a to 06. decembra 2012, ktorým bol obvinený „varovaný“, že mu už nebude ukladaný pre neho výhodnejší súhrnný trest za jeho predchádzajúce viaceré trestné činy spáchané vo viacčinnom súbehu, ale mu budú ukladané samostatné tresty za každý jeho jednotlivý trestný čin spáchaný vo viacčinnom súbehu (nezávisle od seba). V trestnej veci obvineného neboli splnené zákonné podmienky na ukladanie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona, pretože v posudzovanej veci sa skutku dopustil 15. januára 2016, teda zjavne po vyhlásení, resp. doručení trestného rozkazu obvinenému, a to 06. decembra 2012 vo veci vedenej Okresným súdom Nové Zámky pod sp. zn. 3T/202/2012. Vzhľadom na to, že v predmetnej trestnej veci obvinený nedôvodne namietal nepoužitie ustanovení o súhrnnom treste, nie je v danom prípade daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Pokiaľ obvinený namietal z totožného dôvodu údajné splnenie podmienok pre uloženie súhrnného trestu alebo údajnú neprimeranosť jemu uloženého trestu odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov trestu odňatia slobody, je potrebné konštatovať, že tieto námietky nie sú dôvodné, tak z vecnej stránky (v trestnej veci nie sú splnené podmienky pre uloženie súhrnného trestu), ako aj v zmysle podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, keďže obvinenému uložený trest odňatia slobody bol ukladaný v rozmedzí zákonom upravenej trestnej sadzby s dolnou hranicou vo výmere 2 roky a 4 mesiacov a hornou hranicou vo výmere 5 rokov (dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody bola zvýšená o 1/3 z dôvodu prevahy priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona).

Vzhľadom na to, že obvinený G. L. vytýkanými chybami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil ním uvedené dovolacie dôvody, ani žiadne iné dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.